

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/82/2021
Identifikačné číslo spisu:	7117226078
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7117226078.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu Mgr. Renáty Gavalcovej a JUDr. Viery Petríkovej, v spore žalobkyne LITA, autorská spoločnosť, so sídlom v Bratislave, Mozartova 9, IČO: 00 420 166, zastúpenej JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, so sídlom v Bratislave, Nám. Biely kríž 3, proti žalovanému BUILDINGS CITY, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Južná trieda 117, IČO: 45 254 389, zastúpenému JUDr. Slavomírom Kučmášom, advokátom, so sídlom v Michalovciach, Plynárenská 1, o zaplatenie 1.482 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 39Ca/2/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 15. júla 2020 sp. zn. 9Co/373/2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie zamietam.

II. Žalobkyni priznávam nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 04. júna 2019, č. k. 39Ca/2/2017-261 vo výroku I. zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania na Najvyššom súde SR vo veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 36Cb/45/2016; výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi (správne „žalobkyni“) sumu 1.482 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 15.12.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom III. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

1.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 1.482 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 15.12.2017 do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle ustanovenia § 58 ods. 1 písm. i/ autorského zákona za neoprávnené použitie diel ňou zastúpených autorov prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania prostredníctvom technických zariadení.

1.2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovenia § 164 ods. 1, § 65 ods. 1, § 78 ods. 1, § 79 ods. 1, § 19 ods. 1, 2, 3, 4 písm. f/, i/, § 58 ods. 1 písm. i/ zák. č. 185/2015 Z. z. autorský zákon v

znení účinnom v roku 2016, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 150 ods. 1, § 151 ods. 1, 2, § 215 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a na základe vykonaného dokazovania uzavrel, že záväzkový vzťah medzi stranami sporu sa spravuje ustanoveniami zák. č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) s tým, že neupravené inštitúty v tomto právnom vzťahu sa spravujú Občianskym zákonníkom. Bol toho názoru, že žalobkyňa je organizáciou kolektívnej správy, ktorá zastupuje v zmysle § 79 ods. 1 autorského zákona najviac nositeľov práv, podľa § 164 ods. 1 na území Slovenskej republiky a je oprávnená uzatvárať rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov práv a to aj tých, ktorí sú zastúpení na základe dohody, ako aj tých, ktorí neuzatvorili takúto dohodu, ale nevylúčili kolektívnu správu k týmto dielam. Podľa názoru súdu, inštitút kolektívnej správy ako je úprava rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy v autorskom zákone bola zavedená s cieľom urýchliť a zjednodušiť poskytovanie súhlasov na vybrané spôsoby použitia diela, okrem iného aj na verejný prenos diela prostredníctvom technického zariadenia. Z uvedeného dôvodu preto súd námietku žalovaného ohľadom nedostatku vecnej aktívnej legitimácie žalobkyne považoval za nedôvodnú. Za nesporné považoval súd skutočnosť, že žalovaný bol prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia KONGRES hotel ROCA, na adrese Južná trieda 117 Košice, ktorý patrí do kategórie 3*** hotelov, v ktorom uskutočňoval verejný prenos prostredníctvom zvukovo-obrazových zariadení umiestnených v izbách bez toho, aby uzatvoril so žalobkyňou licenčnú zmluvu. Vo vzťahu k základu, ako aj k výške uplatneného nároku titulom bezdôvodného obohatenia súd vychádzal z ustanovenia § 442 v spojení s § 451 Občianskeho zákonníka. Podľa jeho názoru v prípade neoprávneného zásahu do autorského práva, bezdôvodné obohatenie vzniká tým, že rušiteľ použil dielo bez toho, aby získal potrebný súhlas na použitie diela, to je licenciú, za udelenie ktorej by musel poskytnúť autorovi zmluvnú odmenu. Požadovaná výška primeranej odmeny vychádzala zo sadzobníka žalobkyne. Výška bezdôvodného obohatenia sa odvíjala od obvyklej odmeny zo získania licencie pri obdobných zmluvných vzťahoch v čase neoprávneného zásahu do práva autora a jeho mieste, t. j. pri obdobných podmienkach v danom prípade hotelu kategórie 3***, pri počte izieb 57 x 26 eur za jedno zvukovo-obrazové zariadenie, to je 1.482 eur. Vzhľadom na to, že žalovaný bol v omeškaní s plnením peňažného záväzku uložil mu súd prvej inštancie povinnosť sumu 1.482 eur zaplatiť s 5 % úrokom od 15.12.2017 vychádzajúc z ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, keď uviedol, že nie je dôvod na odklon od rozhodovacej praxe súdov SR vo veci určenia výšky sumy bezdôvodného obohatenia a bolo by nehospodárne prerušiť konanie. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, nakoľko žalobkyňa bola v spore úspešná v celom rozsahu, priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 15. júla 2020 sp. zn. 9Co/373/2019 rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania potvrdil a priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola uložená povinnosť žalovanému zaplatiť jej sumu 1.482 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 15.12.2017 do zaplatenia, odôvodnil jeho vecnou správnosťou a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalej doplnil, že podstatou odvolacích námietok bolo tvrdenie žalovaného, že súd nesprávnym spôsobom postupoval pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia tým, že nezohľadnil osobitné kritériá pri určovaní a vychádzal iba zo sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinného od 01.01.2015 vydaného žalobkyňou. Odvolací súd konštatoval, že táto odvolacia námietka bola už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s ňou dôsledne vypořiadal pri rozhodovaní v danej veci. Konštatoval, že žalobkyňa preukázala, že iní užívatelia v roku 2016 uzatvárali na dané použitie daných predmetov ochrany licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzobníka autorských odmien žalobkyne za použitia literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinné od 01.01.2015, a že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritériom pre výšku dohodnutej licenčnej odmeny. Pokiaľ žalovaný prostredníctvom

svojej webovej stránky deklaroval, že vo svojom zariadení má 57 izieb vybavených televíznym prijímačom vznikla mu povinnosť za tento počet zvukovoobrazových zariadení podľa § 56 ods. 1 písm. g/ autorského zákona vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie. Nakoľko obvyklou na získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva bola podľa sadzobníka licenčných odmien za rok 2016 pri 3*** hoteli odmena 26 eur, správne postupoval súd prvej inštalácie, ak priznal žalobkyni požadovanú výšku bezdôvodného obohatenia v sume 1.482 eur. Pokiaľ žalovaný vytýka súdu prvej inštalácie, že pri stanovení obvyklej odmeny nezohľadnil cenník SOZA, táto námietka nemôže obstáť, pretože SOZA vykonáva kolektívnu správu k dielam hudobným. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-367/2015 z 27.01.2017 neurčuje pravidlá stanovenia spôsobu výpočtu výšky licenčnej odmeny. Vecne správne súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania, preto odvolací súd potvrdil rozsudok aj vo výroku o trovách konania. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a keďže žalobkyňa bola úspešná v odvolacom konaní v plnom rozsahu, súd jej preto priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Námietka žalovaného smerovala k porušeniu práva na spravodlivý proces spočívajúca v tom, že odvolací súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami žalovaného v podanom odvolaní týkajúcimi sa stanovenia obvyklej výšky odmeny, keď iba jednou vetou v bode 35. Rozsudku stroho poznamenal: „Pokiaľ žalovaný vytýka súdu prvej inštalácie, že pri stanovení obvyklej odmeny nezohľadnil cenník SOZA, táto námietka nemôže obstáť, pretože SOZA vykonáva kolektívnu správu k dielam hudobným“. Takéto rozhodnutie odvolacieho súdu považujeme za nedostatočné odôvodnenie vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa okrem iného poukázala v podanom odvolaní aj na rozhodnutia (rozhodnutie Okresného súdu Košice II, sp. zn. 36Cb/45/2016 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach, sp. zn.: 2Cob/163/2017), kde súdy zhodne konštatovali, že: „...za obvyklú cenu nemožno považovať subjektívne tvrdenie žalobkyne, že obvyklou cenou je odmena uvedená v jeho Sadzobníku, ale ako obvyklú cenu ustálil výšku odmeny žalobkyne podľa cenníka SOZA“, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobkyňa zastupuje práva k dielam iba viac ako 2500 slovenských autorov (výtvarníkov, režiséro, scenáristov), zatiaľ čo SOZA zastupuje viac ako 2200 domácich a vyše milióna zahraničných nositeľov práv (skladateľov textov a vydavateľov hudobných diel). Skutočnosť, že iní prevádzkovatelia podpísali zmluvy vyhotovované žalobkyňou, ešte neznamená, že sadzby svojvoľne určené žalobkyňou možno považovať v predmetnej veci za objektívnu a obvyklú odmenu. Dovolateľ je názoru, že je jednoznačne objektívnejšie v tomto prípade vychádzať zo Sadzobníka SOZA, než z jednostranne vytvoreného Sadzobníka žalobkyne, nakoľko predmetom samotnej žaloby bolo len „vykonávanie kolektívnej správy na použitie diel ňou zastúpených autorov prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení.“ Neobstojí ani strohé konštatovanie odvolacieho súdu v bode 35. Rozsudku, a to, že SOZA spravuje hudobné diela, nakoľko v oboch prípadoch (SOZA i LITA) ide o výkon medzinárodných štandardov autorských práv. Dovolateľ predložil súdu rozsudok krajského súdu, z odôvodnenia ktorého okrem iného vyplýva, že „...na území Slovenska sú prevádzkované tisíce hotelov a reštaurácií, sa argument žalobkyne, že v roku 2015 uzatvoril 278 zmlúv javí ako zanedbateľný a súd ho nepovažuje za dostatočne relevantnú skutočnosť preukazujúcu, že cena v Sadzobníku, ktorú vytvorila sama žalobkyňa je v danom čase a priestore skutočne objektívnou cenou, z ktorej by mal súd pri svojom rozhodovaní vychádzať.“ Vzhľadom na skutočnosť, že z rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zjavné dostatočné vysvetlenie, prečo sa odklonil od rozhodnutí súdov v obdobných právnych veciach, najmä čo sa týka určenia výšky obvyklej odmeny, má za to, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie odôvodnil nedostatočne a arbitrárne, a preto navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vrátil vec na nové konanie a priznal žalovanému trovy dovolacieho konania v celom rozsahu.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že napadnutý rozsudok krajského súdu považuje za skutkovo a právne správny, keď odvolací súd s a zrozumiteľným a jasným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi okolnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci vydania bezdôvodného obohatenia podstatné. Podčiarkla, že SOZA vykonáva kolektívnu správu majetkových

práv autorov a iných nositeľov práv len k dielam hudobným, kým žalobkyňa spravuje odlišný druh a rozsah predmetov ochrany (literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarné, architektonické, úžitkové), preto licenčné odmeny uplatňované SOZA nie sú odmenami, za aké boli v čase neoprávneného zásahu do práv spravovaných žalobkyňou udeľované licencie, čo o zjavne pre toto konanie vylučuje z toho, aby bolo považované za odmenu obvyklú. K žalovaným predloženým rozhodnutiam, a to Okresného súdu Košice II, sp. zn. 36Cb/45/2016 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/163/2017, uviedla, že ich považuje za excés, keď naopak všeobecné súdy v 151 rozsudkoch skutkovo a právne obdobných veciach mali za nepochybné, že žalobkyňou preukázaná odmena uvedená v licenčných zmluvách podľa sadzovníka žalobkyne bola odmenou obvyklou. Uviedla, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil, a preto mal za zrejmé, že nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Navrhla dovolanie žalovaného podľa § 448 CSP ako neprípustné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Žalovaný vyvodil ako prvé prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

6.2. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa s ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

7. Žalovaný vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, nakoľko odvolací súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami žalovaného v podanom odvolaní týkajúcimi sa stanovenia výšky bezdôvodného obohatenia v zmysle ustanovenia § 58 ods. 1 písm. i/ autorského zákona za neoprávnené použitie diel ňou zastúpených autorov prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania prostredníctvom technických zariadení.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za

účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

9. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či sp. zn. 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26., 5 Cdo 57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

10. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Súd oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali, a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Myšlienkový postup súdov je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

10.1. Dovolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré žalovaný uvádzal v dovolaní o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, trpiaceho riadnym a vyčerpávajúcim odôvodnením. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov (oboch) nižších inštancií je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzali, keď dospeli k záveru o dôvodnosti uplatneného nároku žalobkyne na zaplatenie sumy 1.482 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania titulom vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle ustanovenia § 58 ods. 1 písm. i/ autorského zákona.

10.2. Súd prvej inštancie osobitne zdôraznil, že za nesporné považoval skutočnosť, že žalovaný bol prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia KONGRES hotel ROCA, ktorý patrí do kategórie 3*** hotelov, v ktorom uskutočňoval verejný prenos prostredníctvom zvukovo-obrazových zariadení umiestnených v izbách bez toho, aby uzatvoril so žalobkyňou licenčnú zmluvu. V danom prípade došlo k neoprávnenému zásahu do autorského práva a bezdôvodné obohatenie vzniklo tým, že rušiteľ použil dielo bez toho, aby získal potrebný súhlas na použitie diela, t. j. licenciu, za udelenie ktorej by musel poskytnúť autorovi zmluvnú odmenu. Výška bezdôvodného obohatenia sa odvíjala od obvyklej odmeny zo získania licencie pri obdobných zmluvných vzťahoch v čase neoprávneného zásahu do práva autora a jeho mieste, t. j. pri obdobných podmienkach v danom prípade hotelu kategórie 3***, pri počte izieb 57 x 26 eur za jedno zvukovo-obrazové zariadenie, t. j. 1.482 eur. V bode 53. rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa súdu predložila 300 hromadných licenčných zmlúv, v ktorých bola odmena za licenciu dohodnutá v zmysle sadzobníka žalobkyne účinného o d 01.01.2015, a preto vychádzajúc z týchto zmlúv, sa táto odmena, za ktorú ostatní používatelia práv získali licenciu, stala odmenou obvyklou (teda nie odmena v sadzobníku, ale odmena v zmluvách). Zároveň súd uviedol, že nemožno v tejto veci porovnávať sadzobník SOZA, nakoľko táto organizácia zastupuje inú oblasť práva - vykonáva dohľad nad ochranou autorských práv hudobných diel na území Slovenska, naproti tomu žalobkyňa vykonáva správu práv k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu alebo dielu úžitkového umenia, teda vykonáva správu inej oblasti ako SOZA. Z tohto dôvodu nie je možné porovnávať odmeny, za ktoré poskytuje licenciu SOZA s odmenami, za ktoré poskytuje licenciu žalobkyňa. Súd sa nestotožnil s právnym názorom Okresného súdu Košice II v rozsudku 36Cb/45/2016 z 12. júna 2018, kde súd uviedol, že z dôvodu spornosti je smerodajná a akceptovateľná suma 9,50 eur, ktorú si uplatňuje z rovnakého dôvodu SOZA, a to z dôvodu, že SOZA zastupuje práva k hudobným dielam, čo je užšia oblasť ako chráni žalobkyňa. Z tohto dôvodu sa nestotožnil ani s právnym názorom uvedeným v rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/163/2018 z 28. februára 2019.

10.3. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný ako používateľ zasiahol prostredníctvom ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobkyňou do majetkových práv autorov literárnych, dramatických, hudobno-dramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, ktorých zastupuje žalobkyňa, čím sa bezdôvodne obohatil a je povinný toto bezdôvodné obohatenie žalobkyni vydať. Potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP). S námietkou žalovaného, že súd nesprávnym spôsobom postupoval pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia tým, že nezohľadnil osobitné kritériá pri určovaní a vychádzal iba zo sadzobníka žalobkyne, odvolací súd uviedol, že táto odvolacia námietka bola už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s ňou dôsledne vyporiadal a navyše poukázal na to, žalobkyňa preukázala, že iní užívatelia v roku 2016 uzatvárali na dané použitie, daných predmetov, ochrany licenčnej zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzobníka autorských odmien žalobkyne za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel, a že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritériom pre výšku dohodnutej licenčnej odmeny.

10.4. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, a je zrejmé, ako a z akých dôvodov meritórne (rozsudkom) vo veci samej rozhodol. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) spĺňa požiadavky zákonného ustanovenia § 393 CSP týkajúceho sa náležitostí odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje, a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k zmätočnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia súdov nižších inštancií ohľadne posúdenia výšky bezdôvodného obohatenia bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, keďže súdy s a pri rozhodovaní odklonili od právneho názoru uvedeného v rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/163/2018 z 28. februára 2019.

11.1. K uvedenému dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci túto vadu zmätočnosti nezakladá (R 24/2017); tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Napokon najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 01. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto rozhodnutí a judikátu nedotkli, preto ich treba

považovať za naďalej aktuálne a nie je dôvod na iný postup pre prípad namietanej tzv. zmätočnoscnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

11.2. Pre prípad, že by sa dovolateľ predmetnou argumentáciou eventuálne domáhal dovolacieho prieskumu v zmysle § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 432 ods. 2 CSP, ktoré uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP je pritom vždy nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (do tej nepatrí rozhodovacia činnosť okresných a krajských súdov), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V preskúmvanej veci dovolateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzil predmetný dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Iba samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017). Taktiež je potrebné uviesť, že pod pojem ustálená súdna prax dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP nemožno zahrnúť rozhodnutia krajských súdov SR, na ktoré dovolateľ poukazuje vo svojom dovolaní. Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP.

12. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovaného zamietol podľa § 448 CSP ako dovolanie, ktoré je síce prípustné, ale nie je dôvodné.

13. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní úspešná, preto jej dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.